— Vino înapoi! strigă omida. Am să-ți spun ceva foarte important.

Alice se bucură la auzul acestor cuvinte și se întoarse.

— Nu te pierde cu firea, zise omida.

— Asta e tot ce ai să-mi spui? întrebă Alice, abia stăpînindu-și furia.

— Nu, răspunse omida.

Alice se gîndi că poate ar fi bine să aștepte; la urma urmei, tot nu avea nimic de făcut și poate că omida îi va spune ceva care merita să fie auzit. Omida însă pufăia mai departe din narghilea, fără să scoată o vorbă; în sfîrșit, desfăcu brațele pe care le ținea încrucișate pe piept și scoase mușțiucul din gură.

— Așadar, crezi că ești schimbată, nu-i așa?

— Așa cred, doamnă, răspunse Alice. Nu-mi pot aminti lucrurile așa cum mi le aminteam altădată, și nici nu-mi păstrez aceeași înălțime mai mult de zece minute!

— Ce anume nu-ți poți aminti? întrebă omida.

— Iată, am încercat să recit poezia: „Ce face harnica albină...“ dar a ieșit cu totul altceva, răspunse Alice, mîhnită.

— Încearcă „Om bătrîn, măi tată Will...“ spuse omida.

Alice își încrucișă brațele pe piept și începu:

„Om bătrîn, măi tată Will,
Și să stai cu capu-n jos!
Om bătrîn cu părul alb,
Oare crezi că-ți stă frumos?

I-a răspuns feciorului:
— În iunie tremuram,
Mintea-mi să n-o stric, dar azi
Stau așa, că știu că n-am.